

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zastoupena Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Jugoslávských partyzánů 1603/23, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2016, č. j. 2 A 47/2016 - 15, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 11. 2016, č. j. 2 A 47/2016 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2016, č. j. 2 A 47/2016 - 15, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 11. 2016, č. j. 2 A 47/2016 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 1. 2016, č. j. KRPA-35552-18/ČJ-2016-000022, byla žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyhoštěna, a současně jí byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

[2] Správní orgán I. stupně vydal dne 12. 2. 2016 podle § 70 správního řádu „*roz*hodnutí“ č. j. KRPA-35552-33/ČJ-2016-000022, kterým opravil výrok rozhodnutí o správním vyhoštění (nesprávný údaj „*Pohlaví: muž*“ nahradil údajem „*Pohlaví: žena*“) a v odůvodnění opravil číslo jednací (dále též „opravné rozhodnutí“).

[3] Dne 16. 2. 2016 doručila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně podání ze dne 15. 2. 2016 nazvané „*Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022 ze dne 28. ledna 2016, žádost o navrácení v předešlý stav*“.

[4] Dne 23. 2. 2016 doručila žalobkyně prostřednictvím svého zástupce (Mgr. Ing. Vlastimil Mlčoch, advokát) správnímu orgánu I. stupně podání nazvané „*Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022 ze dne 28. ledna 2016, ve znění KRP A-35552-33/ČJ-2016-000022*“.

[5] Dne 22. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž nevyhověl žádosti žalobkyně požadující navrácení v předešlý stav. Správní orgán I. stupně následně předložil odvolacímu orgánu obě výše uvedená podání žalobkyně (ze dne 15. 2. a ze dne 22. 2. 2016) a správní spis.

[6] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2016, č. j. *CPR-6268-3/ČJ-2016-930310-V242*, zamítl odvolání jako opožděné. V odůvodnění se zabýval obsahem odvolání ze dne 15. 2. 2016 a ze dne 22. 2. 2016. Dále zdůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru o opožděnosti odvolání. Mj. uvedl, že stěžovatelka odvoláním brojila proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a nikoliv proti opravnému rozhodnutí, přičemž lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula předtím, než stěžovatelka podala odvolání ze dne 15. 2. 2016. Nad rámec toho se zabýval i limity odvolání směřujícímu proti opravnému rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu. Dospěl k závěru, že takovým odvoláním nelze brojit proti meritu původního rozhodnutí, ale pouze proti opravnému rozhodnutí.

II.

[7] Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, které městský soud vyhověl shora označeným rozsudkem a zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016, č. j. *CPR-62-3/ČJ-2016-930310-V242*, a uložil mu uhradit náhradu nákladů řízení žalobkyně. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje. Dne 11. 11. 2016 vydal městský soud opravné usnesení č. j. 2 A 47/2016 - 30, kterým opravil chyby ve výroku rozsudku (nesprávné č. j. *CPR-62-3/ČJ-2016-930310-V242* zrušovaného rozhodnutí žalovaného nahradil správným č. j. *CPR-6268-3/ČJ-2016-930310-V242*).

III.

[8] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle citoval podstatnou část argumentace městského soudu na str. 3 a 4 rozsudku a dospěl k závěru, že toto argumentace městského soudu je nepřezkoumatelná. Soud v rozsudku řádně nezdůvodnil, na základě čeho dospěl k závěru, že by vydání opravného rozhodnutí mohlo prodlužovat lhůtu pro podání odvolání proti meritu rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěr městského soudu nemá oporu v zákonné úpravě a judikatuře. Stěžovatel poukázal na povahu opravného rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56), a dovodil, že zákon nikterak neporušil. Ostatně z rozsudku městského soudu ani nevyplývá, jaké zákonné ustanovení měl porušit. Z těchto důvodů navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

pokračování

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“. Ve vztahu k nesrozumitelnosti lze odkázat i na další judikaturu, podle níž nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost zakládají i další vady v odůvodnění např. zmatečnost argumentace krajského soudu, vnitřní rozpornost atp. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj srozumitelný odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí (srv. např. rozsudky ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 23. 8. 2006, č. j. 2 Afs 178/2005 - 64 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99,

ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 34/09, č. 187/2010 Sb. ÚS, ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3377/12, č. 86/2013 Sb. ÚS).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal městskému soudu, že jeho závěry na str. 3 a 4 rozsudku, kterými městský soud zdůvodňoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jsou nepřezkoumatelné. Podle stěžovatele z nich nelze dovodit, čím vlastně stěžovatel pochybil, resp. jaké zákonné ustanovení při zamítnutí předmětného odvolání pro opožděnost porušil.

[14] Jak zjistil Nejvyšší správní soud z kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu, ten čítá 5 stran. Na prvních dvou stranách shrnuje městský soud obsah správního a soudního spisu, na třetí a čtvrté straně se zabývá důvodností žaloby. Na straně poslední je uvedeno poučení, datum a podpis samosoudce, který ve věci rozhodoval.

[15] Městský soud na předmětné str. 3 a 4 rozsudku uvedl výslovně následující: „*Soud především přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016 v rozsahu v jakém rozhodnutí bylo vydáno, kdy napadlým rozhodnutím bylo odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022 zamítnuto z důvodu jeho opožděnosti zabýval se tedy pouze tím, zda odvolání žalobkyně lze skutečně považovat za opožděné, zda tedy žalovaný mohl postupovat dle § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. tak, jak v napadeném rozhodnutí postupoval. Především zjistil, že rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022, kterým bylo uloženo žalobkyni správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod. 1, 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, zároveň stanovena doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území jiných států EU v délce 5ti let bylo doručeno žalobkyni téhož dne tj. 28. 1. 2016, kdy toto rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy převzala. Dne 9. 2. 2016 žalobkyně udělila plnou moc k zastupování advokátu Mgr. Ing. Vlastimílu Mlčochovi, který dne 15. 2. 2016 podal ve věci žalobkyně odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 a zároveň požádal o navrácení v předešlý stav. Toto odvolání s žádostí o navrácení v předešlý stav bylo doručeno Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, jak vyplývá z datových schránek dne 17. 2. 2016. Před tím však Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy dne 12. 2. 2016 č. j. KRP A-35552-323/ČJ-2016-000022 vydalo další rozhodnutí ve věci, kterým opravilo ve výrokové části rozhodnutí ze dne 28. 1. 2016 pohlaví žalobkyně z nesprávně uvedeného pohlaví muže na správné pohlaví ženy, a zároveň poučil žalobkyni o možnosti odvolání proti tomuto rozhodnutí. Jak vyplývá z datových schránek rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 12. 2. 2016 bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 17. 2. 2016. Následně Krajskému ředitelství hl. m. Prahy bylo doručeno odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 28. 1. 2016 a její žádost o navrácení v předešlý stav. Proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 12. 2. 2016 pak žalobkyně prostřednictvím svého zástupce podala odvolání dne 22. 2. 2016 doručené Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy téhož dne. 22. 2. 2016 pak Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodlo o žádosti žalobkyně o navrácení v předešlý stav tak, že žádosti o navrácení v předešlý stav se nevyhovuje. Z toho tedy vyplývá, že rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy opravilo výrok svého rozhodnutí dne 28. 1. 2016 o správním vyhoštění žalobkyně být k opravě došlo pouze z důvodu nesprávného uvedení pohlaví žalobkyně. Jak vyplývá z ustanovení § 70 správního řádu oprávněnost nespornosti v písemném vyhotovení rozhodnutí na žádost účastníka nebo z moci úřední usnesením ten správní orgán, který rozhodnutí vydal. Pokud se oprava týká výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení nebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen. Z tohoto ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že v případě opravy výroku rozhodnutí je vždy správní orgán, tedy Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy povinen vydat opravné rozhodnutí v případě, že tímto způsobem sice, Ředitelství policie hl. m. Prahy nejednalo, nicméně z obsahu rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 12. 2. 2016 i bez jakýchkoliv pochybností zjistitelné, že tímto rozhodnutím došlo k opravě zřejmé nespornosti výrokové části rozhodnutí ze dne 28. 1. 2016, kterým žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění z území, i když Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy nepostupovalo zcela ve smyslu ustanovení § 70 správního řádu, nicméně rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016 kdy správně mělo*

pokračování

být vydáno opravné rozhodnutí, opravilo zřejmou nesprávnost ve výrokové části rozhodnutí ze dne 28. 1. 2016. Z tohoto důvodu pak podání odvolání, které žalobkyně podala ve lhůtě pro podání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 12. 2. 2016 doručené 17. 2. 2016 v zákonné lhůtě v odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského ředitelství hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 ve znění rozhodnutí ze dne 12. 2. 2016 z toho důvodu je nutno považovat dovolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 ve znění rozhodnutí ze dne 12. 2. 2016 za odvolání řádně podané a tedy v tomto případě žalovaný neměl odvolání žalobkyně odmítnout pro jeho opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu, ale posoudit jednotlivé její námitky obsažené v odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 ve znění rozhodnutí ze dne 12. 2. 2016 s těmito jejími námitkami se řádně vypořádat, což však neučinil. Navíc žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající z ustanovení § 70 správního řádu, neboť jak vyplývá z napadeného rozhodnutí ze dne 10. 5. 2016 posuzoval včasnost odvolání žalobkyně ke vztahu k rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016, č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022 nikoliv k rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 12. 2. 2016 č. j. KRP A-35552-33/ČJ-2016-000022 jak dal do záhlaví napadené rozhodnutí, které správně měl znít jako posouzení odvolání žalobkyně směřující proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 č. j. KRP A-35552-18/ČJ-2016-000022 ve znění rozhodnutí ze dne 12. 2. 2016 č. j. KRP A-35552-33/ČJ-2016-000022. Na žalovaném pak bude, aby odvolání žalobkyně směřující jako proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 1. 2016 tak i z 12. 2. 2016 posoudil po věcné stránce z důvodů uvedených žalobkyní v jejím odvolání.“

[16] S ohledem na provedenou rekapitulaci rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud plně přisvědčuje stěžovateli v námitkách poukazujících na jeho nepřezkoumatelnost, resp. nesrozumitelnost. Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že text rozsudku tvoří jeden nepřehledný celek, chybí tečky a čárky, věty na sebe nenavazují, v textu jsou gramatické chyby, městský soud uvádí chybná data atp., je třeba (s ohledem na argumentaci uvedenou v kasační stížnosti) městskému soudu především vytknout, že relevantně nezdůvodňuje, z jakých důvodů bylo nutno na předmětné odvolání žalobkyně nahlížet jako na včasné, a proč tedy bylo nutno rozhodnutí stěžovatele zrušit. Městský soud své nedostatečné závěry neopírá o žádné právní ustanovení. Obecný poukaz na § 70 správního řádu neobstojí, neboť ten výše uvedené závěry městského soudu nepotvrzuje. Citované ustanovení upravuje proces opravy zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí a proces opravy výroku rozhodnutí, resp. zakotvuje právo podat odvolání proti opravnému usnesení (rozhodnutí). Citované ustanovení se avšak nijak nevyjadřuje k běhu lhůt pro odvolání, ani nijak jinak nepodporuje závěry městského soudu o tom, že odvolání stěžovatelky nebylo možno zamítnout jako opožděné (městský soud navíc nesprávně uvádí, že opožděné odvolání se „odmítá“, viz rekapitulovaný rozsudek). Aniž by tedy městský soud řádně odůvodnil své závěry ve smyslu výše citované judikatury, resp. uvedl, čím vlastně stěžovatel porušil zákon, rozhodnutí stěžovatele zrušil výše citovaným nepřezkoumatelným rozsudkem.

[17] Ze všech shora uvedených důvodů nemohl rozsudek městského soudu obstát. Nejvyšší správní soud jej proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení městský soud výše uvedená pochybení napraví a jeho úvahy naleznou logický a srozumitelný odraz v písemném vyhotovení rozsudku.

[18] Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech.

[19] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu